خبر

۳ فیلم جدید اکران می‌شود

قرارداد سرگروهی فیلم‌های «قلب رقه»، «روزی روزگاری آبادان» و «سودابه» ثبت شد. دوازدهمین جلسه شورای صنفی نمایش روز یکشنبه ۳۱ تیر در سازمان سینمایی برگزار شد و شورا بعد از بررسی درخواست‌ها و موارد مطرح شده، قرارداد سه فیلم را ثبت کرد. براین اساس فیلم سینمایی قلب رقه به کارگردانی خیرا... تقیانی‌پور و تهیه‌کنندگی سعید پرویینی با پخش شهرفرنگ به سرگروهی سینما فرهنگ اکران می‌شود.

این فیلم که در جشنواره چهل‌ودوم فیلم فجر برای اولین‌بار نمایش داده شد به موضوع شکل‌گیری داعش در منطقه و حضور مدافعان حرم در سوریه می‌پردازد. فیلم سینمایی روزی روزگاری آبادان به کارگردانی حمیدرضا آذرنگ و تهیه‌کنندگی عبدا... اسکندری و علی اوجی هم با پخش خانه فیلم به سرگروهی پردیس هنر شهرآفتاب شیراز اکران خواهد شد. این فیلم نیز که در سی‌ونهمین دوره جشنواره فیلم فجر رونمایی شده بود درباره معضلات اعتیاد و مواد مخدر است. فیلم سینمایی سودابه به کارگردانی و تهیه‌کنندگی محمدعلی سجادی هم با پخش رسانه فیلمسازان مولود به سرگروهی پردیس هویزه روی پرده خواهد رفت. همچنین مقرر شد اکران فیلم‌های «مصائب شیرین ۲»، «پول و پارتی» و «ساعت ۶ صبح» از چهارشنبه سوم مرداد در سینماهای سراسر کشور آغاز شود.

خون‌شویی صهیونیست‌ها روی پرده سینما

اسرائیل که از رویدادهای ورزشی برای پنهان کردن چهره جنایتکار خود استفاده می‌کند در آستانه المپیک پاریس با اکران فیلم «تاتامی» یک جنگ فرهنگی را شروع کرده است

فاطمه رستمی
گروه فرهنگ و هنر

همزمان با درخواست‌های وسیع جهانی مبنی بر لزوم محروم کردن ورزشکاران رژیم صهیونیستی از شرکت در المپیک ۲۰۲۴ پاریس به سبب نسل‌کشی ملت فلسطین، رسانه‌های اسرائیلی اقدام به انتشار تریلر فیلم سینمایی ضدایرانی «تاتامی» کردند؛ فیلمی با محوریت تخریب و به چالش انداختن دیپلماسی ورزشکاران ایرانی آن هم در شرایطی که صهیونیست‌ها امروز در میان جوامع انسانی کمترین مشروعیت و آبرویی ندارند.

فیلمی موهن برای سفیدشویی اسرائیل

فیلم تاتامی ساخته مشترک زهرا امیرابراهیمی و گای ناتیو، فیلمسازان ایرانی و اسرائیلی است و الهام عرفانی نیز در نوشتن فیلمنامه این اثر همکاری داشته. این نخستین‌بار است یک ایرانی که پیش از این خودفروختگی‌اش را با بازی در فیلم «عنکبوت مقدس» اثبات کرده با یک اسرائیلی در چهارچوب پروژه سینمایی در جایگاه کارگردانی با یکدیگر همکاری مشترک می‌کنند. داستان فیلم تاتامی یک داستان خیالی است درباره جودوکار زن ایرانی به نام لیلا، با بازی آرین مندی که همراه با مربی خود مریم، که زهرا امیرابراهیمی عهده‌دار این نقش است، راهی مسابقات جهانی می‌شوند. شخصیت لیلا در این فیلم قرار است با رقیبی اسرائیلی مسابقه دهد و فیلم تلاش کرده از دل این تقابل ورزشی، قصه‌ای به نفع اسرائیل و به ضرر ایران بسازد و نشان دهد که شخصیت لیلا مجبور است به خاطر فشار و گروگانگیری خانواده‌اش توسط دولت ایران! به‌رغم میل باطنی خود به دروغ به مسئولان فدراسیون جهانی بگوید که مصدوم است تا با قهرمان اسرائیلی مواجه نشود و همین امر این ورزشکار را که یکی از شانس‌های ایران برای کسب مدال طلاست با ضربه شدید و چالش مواجه می‌کند. این در حالی است که بارها ورزشکاران ایرانی در مسابقات جهانی خود به‌دلیل مشروعیت نداشتن رژیم صهیونیستی از مواجه شدن با ورزشکاران اسرائیلی اجتناب کرده‌اند اما انتشار تریلر چنین فیلمی که تماما در خدمت خواسته‌های صهیونیست‌ها از شبکه‌ها و رسانه‌های اسرائیلی، در شرایطی که وضعیت اسرائیل برای حضور در المپیک ۲۰۱۴ متزلزل است، به روشنی اهداف پشت‌پرده ساخت چنین آثاری را آشکار می‌کند.

مشروعیت‌فروشی

در روزهای اخیر و در یک کنفرانس مطبوعاتی در بیروت، فعالان حقوق بشر، حقوقدانان و ورزشکاران خارجی و اعراب با توجه به مشارکت ورزشکاران اسرائیلی در جنایات علیه مردم فلسطین و غزه، خواستار یک حرکت بین‌المللی برای جلوگیری از شرکت ورزشکاران اسرائیلی در بازی‌های المپیک پاریس شدند. پرسش اینجاست که هدف از پخش تریلر فیلم ضدایرانی تاتامی و اعلام اکران قریب‌الوقوع آن که سعی دارد برای رژیم غاصب اسرائیل مشروعیت بخرد و به آن رسمیت بخشی کند، آن هم در شرایطی که پس از عملیات ۷ اکتبر، بسیاری از انسان‌های آزادیخواه علیه اسرائیل و جنایت‌های آنها دست به اعتراض زده‌اند، چیست؟ تنها معنای چنین اقدامی این است که اسرائیل سعی دارد با بهره‌گیری از تولید سینمایی و هنری خودساخته، به تطهیر چهره فروریخته‌اش در سطح جهانی بپردازد.

مظلوم‌نمایی؛ پروژه نخ‌نماشده

چنین رویکردی چندان هم دور و غریب نیست؛ صهیونیست‌ها از آغاز شروع فعالیت‌های جنایتکارانه خود، یک شگرد تبلیغی را انتخاب کردند که بارها جواب داده و تا همین حالا نیز از آن بهره برده‌اند؛ آن شگرد تبلیغی عبارت است از مظلوم‌نمایی. صهیونیست با مظلوم‌نمایی دروغین به کمک ابزارها و قدرت رسانه‌ای درصدد تطهیر چنددهه نسل‌کشی و جنایت است و می‌توان گفت از سرمایه‌گذاری برای تولید یک فیلم سینمایی مانند «تاتامی» با هدف تخریب چهره جمهوری اسلامی به‌عنوان سرسخت‌ترین دشمن اسرائیل غاصب در جبهه مقاومت تا حمایت تبلیغاتی از چنین فیلم‌هایی برای حضور در جشنواره‌های مختلف، پخش تریلر و وعده اکران گسترده آنها، همگی در دامنه شگرد تبلیغاتی و پاکشویی اذهان عمومی از جنایات این رژیم کودک‌کش است تا شاید به خیال خود بتواند با این اقدامات نگاه ملت‌های خشمگین از فجایعی که به‌بار آورده را به سمت دیگری منحرف کند. البته امروز با آشکار شدن چهره حقیقی صهیون، کار به جایی رسیده که اسرائیل جهت ایجاد وجهه جهانی برای خود دست به دامن فیلمی مانند تاتامی شده که همین حالا نیز منتقدان به‌عنوان یک اثر دست پایین سینمایی از آن یاد می‌کنند.

تغییر چهره غاصبان فلسطین

به نظر می‌رسد فشارهای اخیر رسانه‌ها برای کنار گذاشتن صهیونیست‌ها از عرصه‌های مختلف با هدف حمایت از مردم فلسطین برای این رژیم، سنگین تمام شده است و اسرائیل حالا از هر دستاویزی برای بیرون کشیدن خود از تنگنایی که در آن گرفتار شده بهره خواهد برد؛ از سینما و عرصه‌های فرهنگی تا ورزش و هر فعالیتی که کمک کند تا افکارعمومی برای این غاصبان، خارج از فضای جنگ و جنایت تصویرسازی داشته باشد و المپیک پیش رو هم یکی از آن بزنگاه‌های مهم است و اگر اسرائیل تمام‌قد پشت اکران و تبلیغ فیلمی مانند «تاتامی» ایستاده، صرفا می‌خواهد از این تولید فرهنگی در راستای سفیدشویی خود استفاده کند.

چشم اسفندیار دیپلماسی فرهنگی

اما اشکال کار کجاست که دشمنان ایران به‌راحتی فیلم‌هایی با مضامین معارض و خلاف حقیقت جمهوری اسلامی می‌سازند، دست به تحریف وقایع و شرایط می‌زنند و در جشنواره‌های گوناگون نیز حاضر می‌شوند؟ به‌نظر می‌رسد از سمت ما چشم اسفندیاری وجود دارد که راه سوءاستفاده دشمنان را برای هر نوع هنجارشکنی و اهانتی باز کرده است.

در واقع اگر سیاست‌گذاری و دیپلماسی فرهنگی و سینمایی محکم و مشخصی داشتیم، بعید بود که مخالفان ایران اسلامی بتوانند هر روایتی که دوست دارند از وضعیت حاکم بر کشور را در فیلم‌های سینمایی خود ارائه کنند و تازه با این آثار تحریف‌کننده، در رویدادهای بین‌المللی نیز حضور داشته باشند. زمانی که ما دیپلماسی فرهنگی با رویدادهای فرهنگی و هنری در عرصه‌های بین‌المللی نداریم، در حقیقت راه را برای هرگونه دفاعی از حیثیت فرهنگی و جهانی خود بسته‌ایم. اصولا جشنواره‌های فیلم که هرساله با عنوان و موضوع خاصی در سراسر دنیا برگزار می‌شوند، درون خود موقعیت‌های خاصی را برای شرکت‌کنندگان از کشورهای میزبان و مهمان فراهم می‌سازند. در این رویداد جهانی، دست‌اندرکاران تولیدات سینمایی و بخشی از مخاطبان حرفه‌ای و آماتور این امکان را می‌یابند تا ضمن تماشا، تحلیل و اهدای جوایز، به بحث و تبادل نظر بپردازند. آنچه امروز در این جشنواره‌ها در خصوص ایران تصویرسازی می‌شود یا روایت‌های مغرضانه و دشمن‌پسندی مانند «تاتامی» است یا تولیدات داخلی چرک و تاریکی است که ایران را از دریچه زندگی نکبت‌بار و عقب‌ماندگی‌ها به‌نمایش می‌گذارند و اتفاقا جشنواره‌های سینمایی بین‌المللی نیز که اکثر از سمت جریان‌های نزدیک به ابرقدرت‌های سیاسی حمایت و برگزار می‌شوند نیز دقیقا مایل به ارائه همین تصویر از ایران هستند. بنابراین کم‌کاری از سوی مدیران بین‌المللی سینمایی کشور و غرض‌ورزی دشمنان ایران در خارج از کشور نتیجه‌ای جز تخریب وجهه بین‌المللی ایران درپی ندارد.

حمله اسرائیل به لبنان و جنگ ۳۳ روزه در سال ۲۰۰۶، حمله صهیونیست‌ها به غزه در بازه زمانی المپیک پکن ۲۰۰۸ و ۲۰۱۰ شاهد بدسابقگی صهیونیست‌ها و... است

نهادهای فرهنگی در خواب دائمی

در سال‌های اخیر نیز شاهد پدیده‌های تازه‌تری در زمینه ارائه روایت‌های متفاوت از ایران، به‌واسطه فیلم‌های سینمایی بدون حجاب و بدون مجوز تولید داخل هستیم که به‌راحتی نیز در جشنواره‌های خارجی عرض اندام می‌کنند، این فیلم‌ها با دهن‌کجی به تمامی موازین جمهوری اسلامی و فیلمسازانی که داخل و خارج از کشور مطابق با قوانین کار می‌کنند، برای خود اسم و رسمی پوشالی می‌سازند و به عنوان مهره اسرائیل و سایر جریان‌های باطل فرهنگی به فعالیت‌های جهت‌دار خود ادامه می‌دهند.

طرد اسرائیل از بزنگاه‌های بین‌المللی

باوجود تمام چالش‌ها و بحران‌هایی که اسرائیل با ان دست به‌گریبان است، همچنان برای این غاصبان مهم است که دنیا در موردشان چه فکری می‌کند، ولی پرونده سیاه اسرائیل دیگر برای همه دنیا برملا شده، به‌خصوص این‌که امروز همه می‌دانند که اسرائیل سابقه بدی در وحشی‌گری همزمان با رویدادهای جهانی دارد و همین امر در واهمه اسرائیل از احتمال مطرود شدن از بزرگ‌ترین رویداد بین‌المللی پیش رو یعنی المپیک بی‌تاثیر نبوده. از سوی دیگر جنایتکاری صهیونیست‌ها همزمان با بازی‌های جام جهانی یا المپیک مسبوق به سابقه است. برای همین احتمال با ایفای نقش در عرصه‌های فرهنگی، می‌خواهند با ایستادن پشت یک فیلم سینمایی فضا را به نفع خود تلطیف کنند تا شاید خاطره بدی که این همزمانی‌ها به خاطر جوامع جهانی می‌آورد را پاک کند. شاهد بدسابقگی صهیونیست‌ها، حمله اسرائیل به لبنان همزمان با جام‌جهانی در اسپانیا در سال ۱۹۸۲، جنگ ۳۳ روزه بین لبنان و اسرائیل در سال ۲۰۰۶، حمله صهیونیست‌ها به غزه در بازه زمانی المپیک پکن در سال ۲۰۰۸ و ۲۰۱۰ و ... است. اصلا اعلام موجودیت اسرائیل مصادف بود با بازی‌های المپیک ۱۹۴۸. البته جامعه جهانی پیشتر نیز اسرائیل را که در برخی ادوار بازی‌های آسیایی شرکت کرده بود از حضور در این عرصه‌های بین‌المللی حذف کرده است. به عنوان نمونه سال ۱۹۷۶ یعنی بعد از بازی‌های آسیایی ۱۹۷۴ تهران، اسرائیل از فهرست شرکت‌کنندگان در این بازی‌ها به طور کامل حذف شد. با این حال مسئولان ورزش اسرائیل متقاضی حضور در بازی‌های ۱۹۸۲ هند شدند و برگزارکنندگان آن دوره بازی‌ها، این درخواست را به دلیل کشتار مونیخ رد کردند.

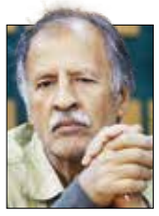
برش

پدافندی برای مبارزه با دشمنان خرده‌پا

حالا در شرایطی که جنایتگری، جزئی جدانشدنی از صهیونیست شده و غزه نمایشگاه و آینه تمام‌نمایی از چهره بی‌نقاب اسرائیل در مواجهه با غیرنظامیان است و اسرائیل با راه‌انداختن جنگ بیولوژیک علیه غزه و گسترش تعمدی ویروس فلج اطفال بین کودکان بی‌گناه از هیچ جنایتی فروگذار نیست، همچنین با عنایت به این‌که اسرائیل سال‌هاست از عرصه‌های فرهنگی ازجمله سینما به عنوان ابزار تاریخ‌ساز و هویت‌ساز برای این رژیم جعلی استفاده می‌کند؛ باید نسبت به کوچک‌ترین حمایت‌های این جانیان نسبت به تولیدات فرهنگی و رویدادها آگاه بود و متناسب با این جنگ نرم، پدافندی داشت تا به‌واسطه خرده‌پاترین بازیکنان زمین بازی دشمنان ایران و اسلام فرهنگ و حقانیت ما آسیب نبینند.

دوشنبه‌نوشته‌ها

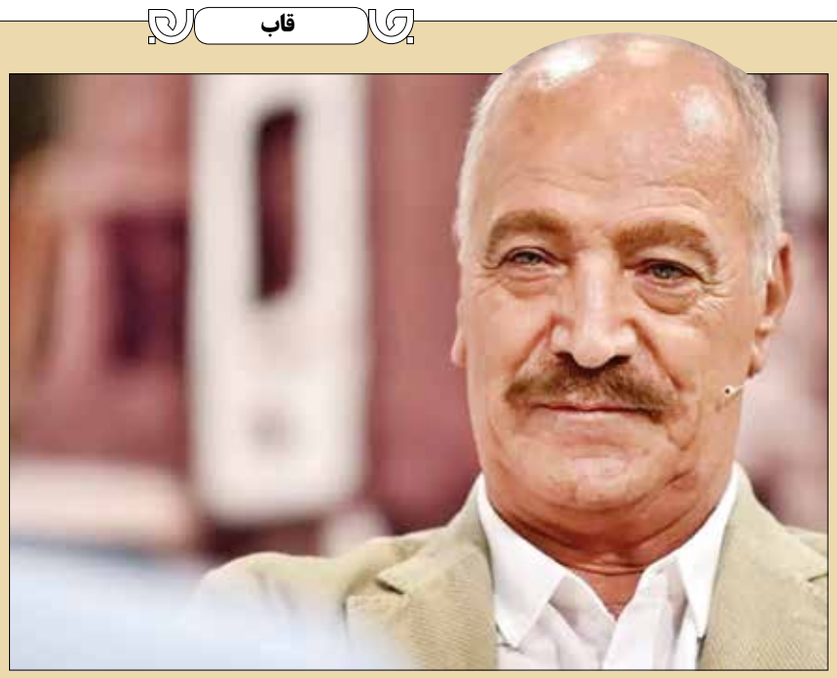
محمدتقی فهیم | منتقد سینما

تغییرات اتوبوسی، خطر پوکی سینما؟!

وجود جناح‌ها، گروه‌ها و تشکل‌های مختلف فعال زیر پرچم جمهوری اسلامی ازجمله ویژگی‌ها و نقطه قوت‌های بارز و پذیرفته‌شده سیستم سیاسی پس از انقلاب به‌عنوان اصلی دموکراتیک ثبت‌شده در قانون اساسی شناخته می‌شود. واژگونی نظام دیکتاتوری گذشته و رسیدن به فضای متغیر جدید، بدون پشتوانه تاریخی البته تبعاتی به همراه داشته است که همه چهار دهه پشت‌سر از آن خلاصی نداشته‌ایم. عدم درک گروهک‌ها و برخی جریانات سیاسی از نوع دموکراسی تا آنجاکه در عنفوان جوانی این نظام به لشکرکشی مسلحانه و درگیری‌های خیابانی منجر شد یک‌طرف، چگونگی فعالیت، مبارزه و کسب قدرت دولتی جناح‌های درون نظام طرف جدی دیگری است که بازهم به دلایل مختلفی با روش‌های غیردموکراتیک و بعضا علیه رشد و توسعه کشور در عرصه‌ها و زمینه‌های مختلف همراه بوده است. البته این بحثی پردامنه و نیازمند تحقیق بیشتر و فرصتی مفصل‌تر است اما طرح این مقدمه خیلی موجز و کلی از این رو آمد که اشاره‌ای به تغییرات بروکراتیک پس از تغییر روسای جمهور و دولت‌ها کرده باشیم. این قلم موضوع مطروحه را در عرصه فرهنگ و خصوصا سینما مطمح نظر دارد. بی‌تردید حق رئیس جدید دولت هر تغییر مد نظر اوست ولی در حوزه سینما تغییرات پایین‌دستی‌ها تا حد مدیرکل‌ها و حتی پایین‌تر همواره باعث و بانی آسیب‌های جدی شده است. سینما مدیوم و صنعتی دیربازده است و از همین رو تغییر مدیران در بخش‌های برنامه‌ریزی و اجرایی با انتقادهای زیادی پیش از این روبه‌رو بوده است کما این‌که عمر طولانی مدیران فرهنگی ازجمله دبیران جشنواره‌های غربی به‌عنوان راهبردی اصولی زبانزد بوده و عدول از آن و پیشه‌کردن رویه کوتاهی عمر مدیران فرهنگی در کشورمان جزو ضعف و خطای استراتژیک متوجه محیط‌های هنری بوده است. وقتی می‌دانیم که یک پروژه سینمایی بعضا بیشتر از عمر یک دولت به طول می‌انجامد، حالا در نظر بگیرید که با تغییرات ایجادشده یک دولت چه وضعیتی برای برنامه‌ریزی‌های تولید و توسعه در سینمایی پیش می‌آید که غالب محصولاتش دولتی و شبه‌دولتی است. درواقع تغییرات معروف به «اتوبوسی» بلای پوکی و تهی ماندن و درجا زدن و بعضا بازگشت به عقب سینما می‌شود. خصوصا که فرصت‌طلبان (اپورتونیست‌ها)ی باندباز و پروژه‌بگیرهایی وجود دارند که همیشه و همه‌جا هستند و معمولا هیچ‌چیز برایشان مهم‌تر از منافع فردی نیست. اینان با درک روال غلط تغییرات، چند ماه مانده به انتخابات بادبان‌هایشان را در جهت باد تنظیم می‌کنند، منتقد گذشته می‌شوند و کاتولیک‌تر از پاپ، در مقام تئوری‌پرداز و نظریه‌انداز و ایده‌ساز ظاهر شده و عریضه‌نویسی را پیشه می‌کنند که صدالبته به مطامع چرب‌وشیرین این دنیایی خود دست می‌یابند اما دریغ که مانند ویروس‌های سرطانی پیکره محیط را درگیر و آلوده کرده و می‌کنند. کوتاه این‌که تغییرات اتوبوسی حرکتی ضد تخصص و تعهد است. سابقه چنین اتفاق‌هایی که به سرکوب ایده‌ها و خلاقیت‌ها منجر شده و افسردگی نیروهای کارآمد و سدشکن را در پی داشته است طی ادوار گذشته به‌عینه دیده‌ایم. برای مثال تغییرات اتوبوسی وزارت ارشاد دولت آقای روحانی را به یاد داریم تا آنجا که در برخی زیرمجموعه‌های سینما حتی به کارمندان معمولی و ایضا متولی آرشیوها هم رحم نکردند، چنانچه در یکی از مراکز برای مدیر مربوط مجالی قائل نشدند تا پوشه و کارتابل‌های خود را دسته‌بندی کند و تحویل دهد (برخلاف روش و منش مثلا صفارهرندی که اولویت را با نیروهای شاغل همراه می‌دانست). این روزها که کمیته‌های مختلف درحال رتق‌وفتق تعیین وزیر و مدیر برای دولت آقای پزشکیان هستند چه عالی می‌شود که ایشان با تمرکز بر تفاوت حوزه سینما با دیگر عرصه‌ها، شخصا بر این وضعیت نظارت و اعمال اتوریته کنند تا خدای‌ناخواسته همانند برخی دوره‌ها، کادرهای پرتجربه، متخصص و دارای تعهد شغلی و سازمانی، قربانی امیال برخی از مسافران «وی‌آی‌پی» اتوبوس ضد اخلاقی/اسلامی و غیردموکراتیک نشوند.

قاب

از سعید راد چه خبر؟

به‌دنبال نگرانی‌ها و پیگیری‌های دوستداران و هنرمندان سینما درباره وضعیت سلامت سعید راد دختر او درباره وضعیت سلامتی او گفت: روند بهبودی ایشان ادامه داشت تا این‌که مجدد مشکل گذشته به‌دلیل این‌که پروتز مورد استفاده به‌خوبی در کمر ایشان قرار نگرفته بود دوباره آشکار شد اما پس از عمل متاسفانه با وجود فیزیوتراپی‌ها دیگر ایشان توانایی راه رفتن پیدا نکردند. دختر ایشان از عموم مردم و علاقه‌مندان سعیدراد تقاضا کرد تا برای سلامتی این بازیگر سینما دعا کنند.

پویانمایی

رقابت «مسافری از گانورا» در چین

انیمیشن سینمایی «مسافری از گانورا» به کارگردانی احمد علمدار و تهیه‌کنندگی محمدحسین علمدار در بخش رقابتی ششمین دوره «جشنواره جهانی کودکان پکن» از ۲۲ تا ۲۸ جولای برابر با دوم تا هشتم مردادماه سال جاری که در پکن چین برگزار می‌شود، به نمایش درمی‌آید و با سایر فیلم‌های حاضر در جشنواره برای کسب جایزه «گل طلایی» رقابت خواهد کرد. این جایزه با حمایت کمیته علوم و آموزش کودکان که بزرگ‌ترین انجمن ترویج فرهنگ و هنر کودکان در کشور چین است، برگزار می‌شود که نخستین‌بار در سال ۲۰۱۹ راه‌اندازی شد. اکنون بعد از گذشت شش سال، این جشنواره به بزرگ‌ترین جشنواره فیلم مختص به کودکان در کشور چین تبدیل شده است و امسال برنامه‌های جنبی ترویجی و متنوعی به جشنواره اضافه شده است. جشنواره جهانی فیلم کودک پکن جشنواره‌ای غیرانتفاعی است که توسط بنیاد صلیب سرخ چین حمایت می‌شود و هرساله بیش از ۵ میلیون کودک و نوجوان، مخاطب آنلاین این جشنواره هستند. همچنین نمایش فیلم‌ها به صورت فیزیکی در سینماها، مدارس و مراکز هنری انجام می‌پذیرد.

نشست

نمایش سیمرغ ایرانی در ترکیه

جلسه نمایش و گفت‌وگو با کارگردان‌های مجموعه فیلم‌های کوتاه «سیمرغ» شامل چهار فیلم ارفاق، شریف، دآبر و برنو در خانه سینمای ازمیر ترکیه برگزار شد. این فیلم‌های کوتاه برای استادان دانشگاه‌های شهر ازمیر ترکیه اکران شد و سپس کارگردان این چهار فیلم به صورت آنلاین، مهمان برنامه نقد و بررسی این فیلم‌ها شدند و استادان دانشگاه‌های شهر ازمیر پای صحبت‌های سعید نجاتی، محمد علیزاده‌فرد، محمد ثریا و رضا نجاتی درباره ساخت و چالش‌های فیلم‌هایشان نشستند. یکی از اهداف اصلی خانه سینمای ازمیر ساخت پروژه‌های مشترک سینمایی با ایران، حمایت از تولید فیلم‌های کوتاه در ازمیر و کمک به شکل‌گیری فرهنگ مخاطب است. سیمرغ متفاوت‌ترین و ویژه‌ترین بسته فیلم کوتاهی است که در گروه سینمایی هنر و تجربه اکران شده؛ این بسته شامل چهار فیلم کوتاه است که طی چند سال اخیر جایزه سیمرغ فجر را به خود اختصاص داده‌اند و به همراه ویدئوهای پشت صحنه این فیلم‌ها در این بسته تماشایی شده و روی قاب نقره‌ای سینما رفته‌اند.